

СЕРПЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 16 (1034)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕД

Мал. М. ГУРЛА

— Дивись, Катюшо, як за літо зміцнів наш Васюрка: вже з дерев дуги гне!

22-44

— Я думав, що ви рибу запустили, а виявляється — ставки.

МАЙЖЕ ЗА ЕПІКТЕТОМ

«Якщо людина має можливість розмірнувати і може споглядати сонце, місяць і зірки, то вона не є безпомічною», — прорік колись давньогрецький філософ Епіктет, не підозрюючи, що через два тисячоліття цей мудрий вислів стане в пригоді керівникам тресту «Запоріжжяводбуд».

Річ у тім, що в 1974 році цей трест спорудив і здав у експлуатацію будинок № 53 по вулиці Новій у селі Балнах Василівського району Запорізької області. Не минуло й півроку, як шістнадцятиквартирний колос став розповзатися і розсипатися, ті-

шачи до сліз своїх мешканців: квартири водночас слугували й за обсерваторію, і за солярій, і за плавальний басейн. Незважаючи на це, новосельці все одно почували себе безпорадними та безпомічними, що дуже дивувало керівників тресту. Ще б пак: люди мають можливість і розмірнувати, і споглядати природу, не виходячи з квартир, і нате вам — незадоволені.

Коли ж стало остаточно ясно, що споглядання може спричинитися до лиха — а стало це керівникам ясно чомусь аж за чотири роки, — будинок було визнано вираз аварійним, а його мешканців вирішили відселити. І відселили — в гуртожиток № 2 пересувної механізованої колони № 126 тресту «Запоріжжяводбуд». Здавалось би, все гаразд. Але ні — знову пожилиці незадоволені. Тім, бачте, не

подобається, що, відповідно до наказу по ПМК-126, їх переселили без речей і меблів. І тепер переселенцям у разі потреби доводиться мотатися за двадцять п'ять кілометрів на централізований склад, де нині зберігається їхній хатній скарб...

І що цікаво: протягом цієї чотирирічної аварійної епопеї шістнадцяти сімей трест «Запоріжжяводбуд» спорудив багато квартир. Організація, отже, не зі слабеньких. Що ж до мешканців будинку № 53, то про них яюсь не дуже думають. Може, у тресті згадують ще один вислів того ж таки філософа Епіктета: «Людина, яка не задовольняється малим, ніколи не буде задоволеною». Але ж відомо, що мудрець сказав це зовсім з іншого приводу...

Ю. ІЩЕНКО.

Для поповнення продовольчих ресурсів слід конкретніше зайнятися виробництвом риби за рахунок кращого використання місцевих водойм. Можливості тут практично необмежені.

(З доповіді Л. І. Брежнєва на липневому Пленумі ЦК КПРС).

«Яка насолода поважати людей»...

А. П. Чехов.

Самодур поступово стає рідкістю. Не настільки, звичайно, щоб його заносити у Червону книгу, але кожен повноцінний екземпляр, як правило, відомий широким місцевим колам.

Скажімо, біографію Якова Михайловича Гурина, начальника скромного Білопільського цеху Путівського заводу на зубок знали товариші з поважаних обласних установ і організацій. Про район я вже не кажу. Тут навіть згадка про нього в багатьох може викликати алергію. А недавно і Перцеві про нього повідомили: приїжджайте, мовля, помилуйтеся.

Путата, Гури́н з усім погоджувався, вини свою визнавав, а повернувшись у свій кабінет, писав дирекції Путівського заводу брехливі доповідні, накликаючи на голову Галини Павлівни адміністративні стягнення. Підбурював п'яничок: вислужується, мовляв, Радина, «крові» їй хочеться, а я вам пропасті не дам. Коли ж нацькувати колектив на голову цехкому не вдалося, наказав вахтером не пропускати Галину Павлівну на територію цеху, у її відсутність призначив дату профспілкових зборів і сам провів їх. Завершився цей букет зловживань незаконним звільненням Г. П. Радина.

З Білопільля не вибували комісії. Одні скасовували стягнення, накладені на голову цехкому, другі відміняли наказ про звільнення, треті штрафували Гурина за самоуправство. Та ледь вони

«НІЧІЯ НА МОЮ КОРИСТЬ»

Приїхали, подивилися. Нічого собі. Якби, приміром, де-небудь і коли-небудь відбувся конкурс хамлюг і самодурів, Яків Михайлович, на нашу думку, неодмінно посів би призове місце. Бо такого принципового і послідовного любителя перегинати палицю треба ще пошукати.

У цех Яків Михайлович прийшов, маючи за плечима три суворі партійні стягнення із занесенням до облікової картки та чотири звільнення з керівних посад. Звільняли Гурина і виносили йому догани з одного і того ж приводу: за грубість, зловживання службовим становищем.

Здавалось б, життя так його потовкло, що десятому мусив би сказати. Та виправлятися на новому місці Яків Михайлович почав із того, що окинув поглядом невеликий підлеглий колектив і визначив приблизно, хто йому не подобається.

Таких набралось дев'ятьнадцять. Далі все було простіше. Не до душі комусь, що керівна діяльність начальника супроводжується виверженням словесної магми, як відразу слідувала пропозиція: «Пиши заяву!» Нерідко, щоправда, Яків Михайлович урізноманітнював репертуар і замість звичного «Пиши заяву» казав «Геть із цеху!» або «Щоб твої ноги тут не було!»

Коли через вісім місяців його керівництва у цеху не залишилося жодного з малосимпатичних йому працівників, Яків Михайлович спіймав себе на думці, що й голова цехкому профспілки Галина Павлівна Радина не зовсім йому подобається. Мало того, що брала під сумнів кадрову політику начальника цеху, так іще й вірних людей переслідувати почала. Не встигне чоловік у виверзених переночувати чи з міліцією вибратися, як його на цехком тягнуть, кісточки перемивають. Терпів-терпів Яків Михайлович таке насильство над людською особою, а тоді відкликав голову цехкому убик і поцікавився:

— Тобі що — більше усіх треба? Не чіпай моїх людей.

— Так «сигнали» ж з міліції йдуть, на них реагувати треба.

— От і реагуй: так і так, мовляв, всипали канурикам під саму зав'язку, до нових вінків пам'ятимуть. А оцих своїх асамблей не влаштовуй. Ясно?

— Обманювати не буду, — відповіла Радина.

— Ой Галю, Галю, — проснівав Гури́н, — важко нам з тобою буде. Усвідомлюєш? Може, сама заяву подаєси, чи як?

Заяви Радина писати не захотіла, і Яків Михайлович пустив проти неї в дію багатий арсенал засобів. Не дозволяв їти на сесії міськради і засідання виконкому (Г. П. Радина була депутатом). У виконкомі йому роз'яснювали статус де-

поверталися додому, як на них чекала нова робота, бо Гури́н і не думав угамовуватися.

Поки чергова комісія їхати на перевірку, давайце трішечки поміркуюмо. Самодурами, погодьтеся, не народжуються, ними стають у певних умовах. Чи міг би, скажіть мені, розквітнути неповторний талант Якова Михайловича Гурина, якби він знав, що за подібні штучки його по голівці не поглядять? Навряд.

Ви можете сказати: хіба партійне стягнення і звільнення — не суворі покарання? Звичайно, дуже суворі. А якщо в людини виробився проти доган імунітет? Якщо вона знає, що рідний Білопільський райком партії хоч і покарає лівою рукою, зате правою підніме і посадить у підходяще крісло?

До речі, після втручання обласних організацій у цеху відбулися, нарешті, партійні збори. Проте ухвала їх схожа, як дві краплі води, на рішення попередніх зборів у тих організаціях, де Гури́н працював раніше і звідки його вигнали: те ж «ігнорування рішень парторганізації і цех-

кому», «нереагування на заяву робітників», грубість, і як наслідок — та ж суворості догана із занесенням... Припускаю, що комуністи цеху не знали минулого Я. М. Гурина, не знали, що в нього ціла колекція таких доган. Але ж товаришам з райкомом партії усе це добре було відомо. Однак рішення Білопільського райкому партії, що затвердило ухвалу зборів, також не відзначається оригінальністю. Все ті ж знайомі резервисти, що нерідко служать виправданням безпринципності: «тов. Гури́н Я. М. у своїй роботі допускає грубі помилки, він заслуговує суворого партійного стягнення і звільнення з посади, яку займає, але...». Більше того, настільки розчули Гури́н членів бюро, «давши запевнення надалі подібного не допускати», що секретар райкомом партії В. А. Нужний відповів редакції: «Райком партії вважає, що вирішення питання про недоцільність дальшого перебування Гурина Я. М. на посаді начальника цеху буде поспішним».

Нам залишається лише догадуватися, чому секретар райкомом вважає його поспішним. Можливо тому, що Я. М. Гури́н, котрий «щиро осудив» і дав «запевнення надалі подібного не допускати», не встиг іще остаточно показати Г. П. Радина, де раки зимують? Принаймні, наступний розвиток подій нашоєму саме на таку думку, бо, окрилений черговою суворістю доганою, начальник цеху з потроєною енергією взявся викидати голову цехкому і робив це настільки активно, що навіть адміністрація Путівського заводу, яка досі закривала очі на його самодурство і потурала йому, визнала «недоцільним» дальше перебування Я. М. Гурина на посаді начальника цеху.

Ура?! Нічого подібного. Яків Михайлович залишився заступником начальника. Оскільки ж нове керівництво не відразу перейшло з Путівля, де воно раніше проживало, у Білопільля, Гури́н фактично залишався начальником і, звичайно, поstarався якомога ефективніше використати цю обставину. В хід пішли організовані ним сигнали про вигадані зловживання Радина. Знову почалися перевірки, і, хоч факти не підтвердилися, Галині Павлівні було від цього не легше. Позбавлена підтримки, вона подала заяву про звільнення.

Умовили піти з цеху і Гурина. За власним бажанням!

До речі, у Білопільському райкомі партії не приховують задоволення від такого завершення конфлікту.

— Нарешті ми можемо зітхнути спокійно, — сказав секретар райкомом Я. І. Мельничук.

— Нічия, — підтримав його завідувачий відділом промисловості М. К. Сухинін.

«На мою користь», — міг би додати до цих слів Яків Михайлович Гури́н, до речі, знову непогано трудоваштований з допомогою райкомом.

І мав би рацію.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

ЩОБ НЕ БУЛО ПЕРЕСУДІВ

Останнім часом до Клубу губителів природи надходять листи дещо дивного характеру. Їх автори обурюються, що прийом до Клубу проводиться неохоче. Більше того, є спроби звинуватити правління, що до Клубу потрапляють люди по знайомству, а то й за хабарі.

Для того, щоб уникнути пересудів та досягти ще більшої об'єктивності у справі прийому, правління впровадило попереднє обговорення кандидатур.

Сьогодні на суд громадськості виносяться три кандидатури:

Директор Славутського заводу силікатних стінових матеріалів, що на Хмельниччині, тов. Супрун Анатолій Гнатович. Від промислових стоків цього заводу पोсохло вже немало дерев у Славутському лісі. У Славуті кажуть: «Якби дерева говорили, то вони хором завопали б — прийняти товариша

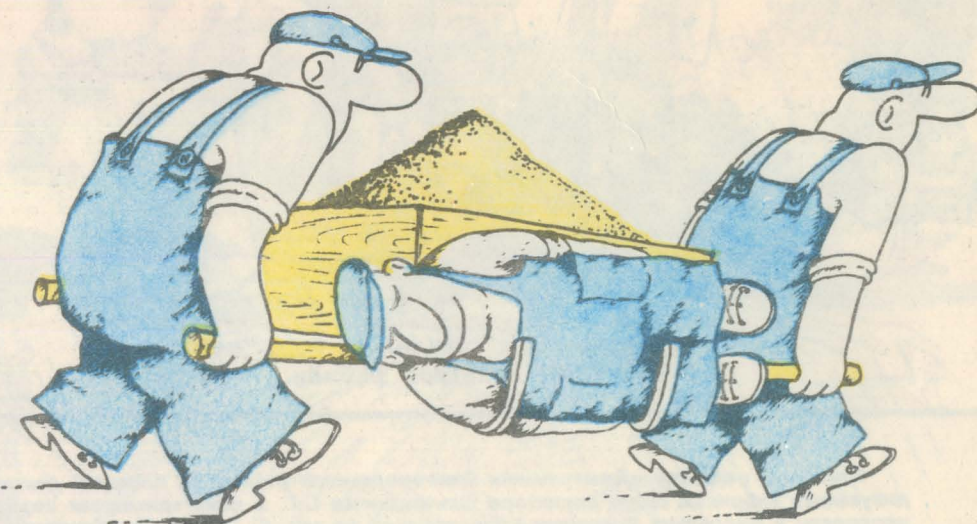
Супруна у члени Клубу губителів природи позачергово!».

Рибоінспектор В. М. Роскуляк з Вінниччини висуває на обговорення кандидатури директора Сосновецького цукрового заводу, що у Шаргородському районі, тов. Мишковського Е. І. та головного інженера цього заводу тов. Берганга Ю. Я. Їх заслуга в тому, що неочищені води заводу течуть прямо в річку Мурашук, а з неї у Шаргородський ставок. І труть усе там суше.

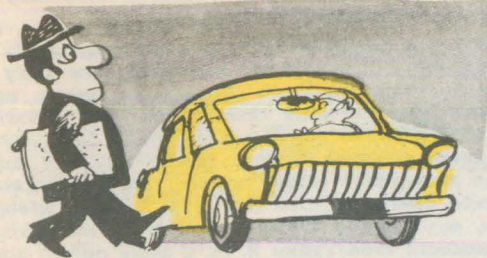
Сам же тов. Берганг запевняє, що від стоків їхнього заводу риба ще краще росте.

Найоб'єктивнішою у даному випадку була б риба. Але вона, як і дерева, говорити не вміє.

Отже, слово про кандидатури товаришів Супруна, Мишковського і Берганга мусить сказати хтось із людей. Може, навіть з керівних. Отих, яким підпорядковані згадані заводи.

Запаска.

НАЇВНІ ЛЮДИ

Кажуть, що Миколу Федоровича Коркишка піти працювати головним інженером Київського облпобутремтесту біда примусила. Ми особисто в ці, на наш погляд, дещо перебільшені чутки мало вірили. Але якась частка правди тут, певно, є. Бо коли ми одного разу люб'язно запросили Миколу Федоровича до редакції, щоб він підтвердив це, — він не прийшов, хоч і пообіцяв.

— Чому? — поцікавилися ми телефоном.
— Бачите, не було автомашини!
— А ви б міським транспортом! Тим більше тут недалеко...
— Воно, звичайно, можна, але знаєте... А якщо мене раптом хтось у трамваї побачить?!
— Ну то й що? — здивовано запитали ми.
— Як «ну то й що»? — не менш здивовано перепитав Микола Федорович. — Що ж тоді знайомі скажуть? Що подумують?
— Цікаво, — Микола Федорович заінтригував нас не на жарт.
— Невже не второпали? — перепитав.
— Якщо чесно, то ні, — щиро сердно призналися ми.
— Ну, і наївні ж ви люди: та знайомі, побачивши мене в трамваї, подумують, що мене уже «стю-тю».

— Тобто, як «стю-тю»?
— А от так: не встиг і місяця головінжа в обласному тресті зіртіти, а його вже «поїхали». Тепер на трамвайчиках катається. Уже державної автомашини нема... Зрозуміли?..
Ми пробували. Навіть намагалися (обоє одразу) увійти себе на місце Миколи Федоровича, але не змогли. Не виходило це якось у нас.
Наступного разу ми з Миколою Федоровичем домовилися зустрітись в Шпитках (так село називається, котре недалеко від Києва). Тим більше, кажуть, він там ніколи не був і його мало хто знає. А може, не знає й зовсім.
— Приїжджайте у Шпитки, — запросили ми.
— Якщо державної автомашини не буде, так в рейсовим автобусом... Ходять регулярно...

Микола Федорович деякий час мовчав. А може, щось у телефонному апараті заклинило. Принаймні, ми ніякого звуку не чули. А тоді мовив:
— На коли?
— На дев'яту чи десятю годину ранку. Як вам зручніше. Дуже хотіли б ми вас бачити... Та й не тільки ми...

Але Миколи Федоровича ми і в Шпитках не побачили. А його ж там чекали. Не так уже ми, як мешканці села. Вони дуже хотіли з ним зустрітись і все нас питали: «Ну, скажіть, які у них, в очих людей, очі?!»
А що ми могли відповісти, коли й самі тих очей не бачили.
— Не з'явився він на очі, — відповідали. — Якоюсь дію години під кабінетом у нього просиділи... Домовилися ж про зустріч...
— І не з'явився?
— Не з'явився. Та це півбіди, — мовили ми. — У чоловіка, може, інша біда...

Здається, ми про неї і почали розмову. А почалась та біда з газетного оголошення. З того самого оголошення, в якому писалося, що райпобуткомбінати Київської області пропонують свої послуги трудівникам села. А саме: будують гаражі, ремонтують будинки, копають колодязі, погребі і навіть мурують дачі...

Дачі тепер модні. Веранди, між іншим, теж. Особливо під склом. Бери гроші, вези в будь-який райпобуткомбінат і замовляй, що твоєї душі хочеться. Микола Федорович, підкреслюємо, так і зробив. Сів одного квітневого ранку в автобус (тоді він головінжем облпобутремтесту не був), приїхав до Києва, а звідси — на електричку в Тарасівку.

Тут розташувалася ремдільниця Києво-Святошинського райпобуткомбінату. Уклав з товаришами угоди № 344, поставив свій підпис на 5 примірників, де були перераховані усі роботи, їхня вартість, будівельний матеріал... Здав гроші — 1398 карбованців 63 копійки — і поїхав додому.

— Веранда буде рівно за місяць, — запевнили його. — 15 травня, скажімо, вам покладуть першу цеглину, а уже 15 червня ви можете брати ножиці і перерізати блакитну стрічку своєї мрії.

Того ж дня щасливий Микола Федорович повертався додому і, розповідаючи, електрички під собою не чув. Перед собою тільки блакитного кольору веранду бачив.
Та минуло, як ви уже здогадалися, червень, минуло липень, минуло пірвоку, минуло і рік, а на тому місці, де мала на очах виростати веранда і ноги будівельників не було. Десь лише через 2 місяці після підписання угоди Микола Федорович домігся, щоб йому виплатили 60 листів шиферу. Ще через місяць «з боєм» вибив 10 рундів толю, потім 150 кг цементу... Залишилося дістати цвяхів і піску. Це дістав сам Микола Федорович. Здається, усе було, окрім... будівельників. От тоді й не витримав Микола Федорович. Нерви підвели. Хотів було взятися за перо, та передумав.

— Ну, — сказав він своє улюблене коротке слово. — Влаштуєся в облпобутремтесті і, врешті-решт, наведу в тій Києво-Святошинській рембуддільниці порядок. Скільки ж можна їздити у Тарасівку!

Саме цю історію ми й розповіли Миколі Федоровичу по телефону і запитали: чи правда все це?

— Наївні люди, — посміхнувся він (відчувалося й через телефонну трубку). — Який договір, яка веранда? Не будував я нічого і не буду. Моя хата скраю.

І що ви думаєте; правду сказав. То так будувалася, як ми описали, (та й досі будується) веранда жителів села Шпитків Ольги Андріївни Зимогляд. Заслуженої трудівниці, колишнього депутата Верховної Ради УРСР, а нині пенсіонерки.

Це про її митарства, виявляється, ми розповідали. Про її, про митарства інваліда Вітчизняної війни С. Г. Пономаренка та багатьох інших.

Усі вони, як і Ольга Андріївна, мали необережність повірити в оте оголошення і укласти з Києво-Святошинським ремонтно-будівельним управлінням угоди на відповідні роботи.

— Наївні люди, — тільки посміхається у трубку Микола Федорович. — Чого ви за отой Києво-Святошинський район учепилися?! Хіба він у нас один такий в області? Ми ті угоди з усіма бажаними в усіх районах області укладали і підписували. А як же інакше! Нам же план був потрібен. Гроші. Зарплата. Облпобутремтест запланував Києво-Святошинському рембудуправлінню освоїти 169 тисяч карбованців...

— Ну, а освоїли?
— Освоїли? Шістьдесят вісім. Як кажуть, сорок відсотків... Замовників багато, а нас мало... Та й не всі такі, як шпитківські. Візьміть, приміром, Бориспільський район. Житель села Мирного Лебедєв І. Д. не тисячу, а три тисячі вгавив у своє майбутнє будівництво. А що ми йому зробили? Нічого. І він, уявіть собі, не скаржиться. Бо розуміє ситуацію — у районі нікому скаржитись. У рембудуправлінні на хазяйстві один майстер залишився. Кадрів немає.

— І як же ви думаєте з тими замовниками далі жити? — поцікавилися ми.

— Значно краще. Незабаром в облпобутремтесті ми порядок наведемо. Цього року наведемо. — оптимістично уточнив М. Ф. Коркишко.

Що ж, поживемо, побачимо. Дуже хочеться нам вірити в оптимізм Миколи Федоровича, та гризуть якісь сумніви... А що, як автомашини в головного інженера до Борисполя, як ото до редакції і до Шпитків, не буде? І начальник облпобутремтесту П. А. Борисейко її не дасть? Як же тоді наводитиме порядок Микола Федорович, та й чи надовго того оптимізму у нього вистачить?!

Г. ЛОЗОВА,
О. ЧОРНОГУЗ,

спец. кореспонденти Перця.

Київська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мандруючи по Погребиченському району Вінницької області, Перець цікавився роботою торговельної мережі. І в крамницях побував, і від покупців скарг наслухався. І розповів про те у фейлетоні «Інкогніто по району» (журнал № 9).

Заступник голови правління Укоопспілки В. В. Чаюн повідомив редакції, що факти підтвердились. За продаж товарів повсякденного попиту з навантаженням головам правління споживчих товариств Плисківського — Дмитренку Д. А., Погребиченського — Кондратюку Б. Я., заступникові голови правління Степанківського споживчого товариства — Омельяну І. Д. оголошені догани.

Завідуючих магазинами с. Ширівка — Максименко М. С., с. Довжок — Денисюк Н. С. з роботи звільнено.

За недостатній контроль і недоліки в роботі накладені адміністративні стягнення ще на ряд відповідальних працівників.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● Сподіваються на небувале. Збувається несподіване.

● Для людини, що перейшла Сахару, і двоє стрічних — це натовп.

● Найдорожче платить людина за витончені форми самознищення.

● Чому ніколи не вистачає часу на те, чого не хочеться робити?

Володимир БРЮГГЕН.

м. Харків.

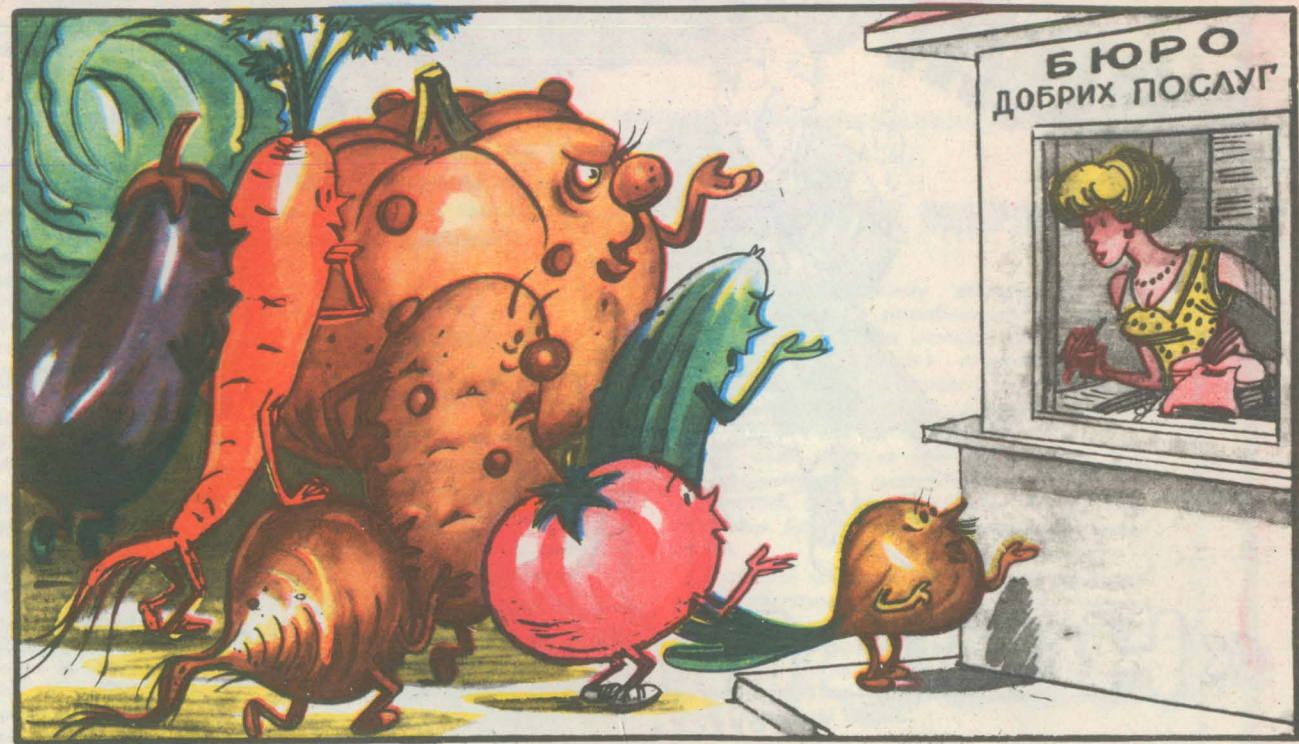
МЕТАМОРФОЗА СВИСТУНА

— Чув: директора знімають?...
— Ну і слава богу!..
Зверху там підстави мають вже давно для цього. Бо з таким — це ж просто сором!

Тільки діло кисне...
Коли йтиму коридором, Вслід йому я свисну.
Я, йй-право, цьому радий. Буде більш прогресу...
— Та знімають не з посади, А на фото — в пресу!..
— Як це?!.. Справді?..

Для газети?!.
Це ж... ну, просто... Браво!.. Із таким авторитетом Честь йому і слава! Ідуть начальники наші вгору. Як ідуть, дивись-но!.. Почекаю в коридорі, Руку їм потисну.

Володимир ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

— Чи не покажете нам найближчу дорогу до споживача?..

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Що, весілля гуляли?
— Ні, ремонт квартири робили.

Дали перцю!

Робітники радгоспу «Димерський» Вишгородського району на Київщині довгенько дивувалися вибрикам свого директора Вільчинського І. Г. А коли «дивацтва» керівника переросли в аморальну поведінку і зловживання по службі, робітники обурилися та й написали про це Перцеві.

Як повідомив редакції секретар Київського обкому Компартії України тов. А. Суценко, Вільчинського І. Г. з посади директора радгоспу звільнено.

ГУМОРЕСКА

себе байдужу і питає: «Щось таке купили?»

— Килим, — кажу.

— Ану покажіть! Беру і розстелю в її саду на траві, а сама за нею спостерігаю — Іванючка мало не вмерла.

— Багато заплакали? — кривить губи.

— Триста вісімдесят, — відповідаю.

— Щось не дуже він мені подобається, — закипів губу. — За такі гроші можна було щось краще взяти...

— Молодець! — цілує в щок дружинку Петрушак. — А то носяться зі своїм кольоровим телевизором: такі кадри, такі кольори! Аж їм з губи плещеться.

— Невже купили? — ледь чути питає Ліда Іванівна.

— Минулого тижня...

— От бачиш, Іванюк задніх не пасе, а ти ніяк не зберешся оцей мотлох здати!

— Але ж наш телевизор ще не поганий, — борониться Петрушак, та Ліда Іванівна обриває його:

— Виходить, я гірша за якусь там Іванючку?!

— Ну, гаразд, не гнівайся, — гладить її по руці Петрушак. — На цьому тижні здам... І Петрушакі замовкають. Лише сопуть, і кожний думає про своє. Першим порушує мовчанку господар.

— Ти знаєш, Лідуню, може б, я завтра «Ладонькою» підскаочив до Коломиї. Кажуть, на базу вчора завезли якісь імпортні килимові доріжки.

— Таке вигадеш! Машину ганяти! Автобуси ж для чого? Тим більше, що завтра твоя черга їти зранку під ювелірний... Повинні ж щось під кінець місяця вкинути...

Незабаром Ліда Іванівна засинає, а Петрушак ще довго перевертається з боку на бік. Потім встає, бере ковдру і йде в гараж накривати кузов «Ладоньки».

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

аж плескає в долоні дружина Петрушак. — Пам'ятаєш, коли отой килим, що в передпокої на стіні висить, придбали?

— Ну, ну, — захоочує її Петрушак.

— Хоча це і лишній гак дороги, але я з магазину навмисне повз їхню хату пішла. Як побачила мене Іванючка, аж її затрясло, та вдає з

Письменник Павло ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.

Народний артист СРСР
Микола КОНДРАТЮК.

Дружині парні: А. АРУТЮНЯЦЯ

СУЧАСНА ПОЛЬСЬКА ФРАШКА

Тадеуш ГІЦЕР

ПРО ДЕЯКІ БІЛІ ВІРШІ

Цей білий вірш — такий потворний,
Що краще б звати його — чорний.

Лех КОНОПІНСЬКИЙ

КОЛЕКТИВ:

Є, є згуртовані та дружні колективи:
Один — працює, двоє — пишуть дирек-
тиви.

Земовіт КУНІНСЬКИЙ

СОРОМЛИВА

Не змогла вона сказати
Правди ще ніколи.
Сором бідний заважає:
Правда, бачте, гола.

Станіслав Ежи ЛЕЦ

ТОВАРИШ ІКС

Товариш Ікс? Енциклопедія жива!
Та хтось із неї сторінки повиривав.
Із польської переклав
Іван ГЛИНСЬКИЙ.

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ

Ви, мабуть, знаєте, з яким захопленням дивляться жінки на того чоловіка, який вже після другого тосту демонстративно відставляє чарку і каже: «Більше ста грамів не вживаю...»

На нього з різних боків наслідують, з нього кепкують, але він — мов граніт. Чарку догори дном переверне — і баста. Тільки з фужера п'є і тільки мінеральну воду.

Звичайно, таких індивідів на весь стіл трапляється один-два. Ну, від сили три. І тому великого дива тут немає. Але коли б вам сказали, що в Лохвицькому районі Полтавської області більшість чоловіків таких — ви, певен, здивувалися б. Більше того — не повірили б. Не повірив і я. Поїхав у Лохвицю — і відразу до буфету. Дивлюся, взяли двоє пляшку «Сонця в бокалі». Розлили в гранчаки. Хукнули — закусили. Взяли ще пляшку. Знову хукнули... Ну, думаю, тут щось не те.

— Вибачте, мені казали, що у вашому районі більше ста грамів не п'ють, — делікатно цікавлюся я, — а ви...

— Хо-хочете ссказати, що ми ви-випили? — скептично глянули на мене товариші і грізно підвелися з-за столу...

Я вискочив з буфету, мов корок із пляшки, зрозумівши, що краще перевірити дані в іншому місці. Зайшов до міліції. Де-де, а тут повинні знати, хто п'є і скільки.

— Вас трохи дезінформували, — пояснили мені. — Це водії і механізатори п'ють тільки по сто. Але краще про це вам розкажуть у автоінспекції.

В автоінспекції вислукали мене уважно, а потім подікалися:

— Ви запитували у тих, хто пив, по скільки вони ковтули?.. Ні. Отож-бо. А ми запитуємо. Ось дивіться, яка товстелезна тека. У ній справи водіїв, затриманих автоінспекцією у нетверезому стані. Думаєте, багато з них сказало, що випили, ну, принаймні, сто двадцять грамів? Тільки — сто. Ось, наприклад, начальник автотранспортної колонії обласпожвинівки В. Ф. Тунік. Випив сто грамів, сів за «кормоз» і так газонув, що працівники автоінспекції ледве зупинили його. Начальник шляхоремонтної будівельної дільниці А. І. Галь у пояснювальній записці написав нам таке: «В 00 годин випив 100 грамів вина...». Начальник пересувної механізованої колонії № 273 А. Д. Рубченко «під мухою» керував державною машиною, зовсім не маючи на те прав. Заступник голови колгоспу О. В. Ковбаса осушив пляшку з товаришами, навіть не випускаючи з руки «бублика»...

Довго я гортав оту товстелезну теку. І скрізь: сто грамів горілки, сто грамів вина... Потім дали мені теку набагато тоншу. Розкрив її і очам своїм не повірив: «Я, Христенко Михайло Іванович, 22 квітня об 11 годині випив двісті грамів горілки і керував машиною». Перегорнув ще сторінку: «Я, Іванов Михайло Павлович, 7 квітня випив 200 грамів горілки і керував машиною ГАЗ-53...»

— Значить, буває, признаються, що випили більше ста? — питаю.

— Буває, але не вникайте. Признаються, коли язик так запітається, що винювати «двісті» набагато легше, ніж «сотирістас». Але нас більше цікавить не доза винитого, а те, як реагують на сам факт пиятики у господарствах, де працюють випивохи. Візьмемо для прикладу колгосп «Україна». Тільки цього року тут оштрафовано п'ятьох трактористів. Ми зі свого боку вжили заходів. А от правління колгоспу... Голова правління В. Безуглий такі характеристики дав, що, прочитавши їх, треба не штрафувати, а негайно вручати отим пиякам грамоти і грошові премії... на похмілля. Або взяти директора відгодівельного комплексу Н. Бабича, де працюють той же Христенко й Іванов. Читаєш їхні характеристики за підписом директора і слюзи на очі набігають. Так і хочеться вигукнути: «За що ж ми караємо таких скромних товаришів, які бережливо ставляться до техніки, користуються неабияким авторитетом і, що головне, до цього випадку «клятого зілля» і в рот не брали...»

От і виходить: ми боремося з випивохами, а на місцях їхні вчинки усіляко виправдовують. Мовляв, випив чоловік сто грамів, а автоінспекція вже й гвалт здіймає.

А звідси й чулки, що у нас більше ста — ні-ні...Хоч нам здається, якщо хтось замість двохсот грамів перехилив сто, а після цього сідає за кермо, то в цьому, повірте, благородства мало.

Полтавська область.

М. ПРУДНИК.

Народні УСМІШКИ

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

— Пішов якимось я на полювання та й забарився в лісі. Коли це — воки! Я від них! А вони от-от доженуть. Вибіг я на галявину. Бачу — дерево. А воки вже мало не хапають за ноги. Я до дерева. Вчепився за гілку, а вона гнила була та тільки тріска!

— Ну і що?

— Та що — розірвали...
Надіслав Г. ЛЕСЬКО.
м. Житомир.

ОБІД

Гість підізвав маленького Гната і говорить: — Запитай у мамі, коли ми будемо обідати. — Я уже запитував. Вона сказала, коли ви підете.

Надіслав В. КИРИЧЕНКО.
м. Одеса.

ВИНАХІД

— У вашій парасольці дірка!
— Знаю. Це мій винахід: так я дізнаюся, коли закінчується дощ...

КОЛЕГА

Двоє п'яних гортають підручника: — Хто це? — запитав один, показуючи на малюнок. — Га-лі-лей, — відна-зав другий. — Хто він? — Учений. Відирив, що Земля крутиться... — А-а-а, колега, значить...

Надіслав В. СЛЮСАР.
м. Кам'янець-Подільський
Хмельницької області.

ДО ВПОДОБИ

Офіціант: — Чи до вподоби вам цей біфштекс?
— Гм... Як фавівець стверджу, що це перший сорт.
— Ви що — різник?
— Ні, швець.

УДОВИЦЮ Я ЛЮБИВ...

Розмовляють двоє приятелів: — А знаєш, Панько одружився з удовою.
— Я особисто ніколи

не хотів би стати другим чоловіком удови, — каже один.
— А я — навпаки. Краще бути другим чоловіком удови, ніж першим, — відповів другий.

ДОМОВИЛИСЬ

Дві приятельки домовляються про наступну зустріч.

— Зустрінемося завтра?
— Так.
— Де?
— Де хочеш,
— О котрій годині?
— Все одно о котрій.
— Добре. Тільки я тебе дуже прошу: будь пунктуальною.

Надіслав Р. ГРИЩИШИН.
м. Львів.

ЧУДАСІЯ

Було це тоді, коли в нас тільки-но почали з'являтися гусеничні трактори. От їде сільською дорогою такий трактор. Назустріч йому — дідусь.
— Диви, яка чудасія! — каже дідусь. — Мало того, що саме їде, та ще й залізну дорогу з собою веде.

Надіслав Ф. МУХАНЬКО.
с. Вілюдське,
Киргизька РСР.

НЕХАЙ НЕ КАЖУТЬ...

Чоловік пере сорочку. Дружина зауважує: — Випери гарно. Хай люди не кажуть, що я навіть сорочку тобі до ладу не виперу.

Надіслала Т. ГАВРИЛОВА.
м. Валпярка
Вінницької області.

ПЕРЕВРАТНИЙ СТАЖ

— Сусіде, а чому б і вам не відсвяткувати срібного весілля? Ви ж двадцять п'ять років із своєю Наталкою прожили.
— Та воно б і моїм, так у нас стаж перевр-тний.

Надіслав С. СОРОКА.
с. Оленівка
Козельщинського району
Полтавської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Безгосподарність і безладдя панували у Богородчанському мінііагоспному шляхо-будівельному управлінні Івано-Франківської області. Снарга про це надійшла Пер-цею.

Як повідомив редакції голова районного комітету народного контролю І. І. Голенко, фантк підтвердилися. За систематичне пияцтво на виробництві і незадовільну органі-зацію праці на будівельних об'єктах брига-дира будівельної бригади управління Цю-кенду В. Д. з роботи знято. За неіснуюче будівництво піднявсіу для сільськогосподар-ських машин і погане збереження будів-ельних матеріалів на начальника управлін-ня Соломинського А. Б. і головного інжене-ра Куликовського Д. І. зроблені грошові нарахування.

ДОРОГИЙ ГІСТЬ

ГУМОРЕСКА

Мені не вірилось, але він дійсно йшов поруч зі мною.

— Обережно, будь ласка. Тут двері на одному завісі, — сказав я йому, коли увійшли у парадне.

— Добре, добре.

— Ви-пробачте, у нас тут так темно. Елек-трики дещо не доробили. Ми вже звикли. А новій людині... Особливо ось тут обе-режно — тут сідці відвалилися.

— Спасибі, що попередили, — подякував Борис Григорович.

— Що ви! — жахнувся я, коли він захо-тів спертися на поручні. — Не торкайтеся — вони ж не закріплені! І дверна коробка у нас в квартирі хитається. Ви вже до неї, будь ласка, не доторкайтесь. А то без звич-ки можете її вивалити.

— Тільки не поспішай, Борю!
— Це ви мені — подивився на мене Бо-рис Григорович.

— Ні. Це не вам. І не я. Це поверхом-ви-ще. Хлопчик там грати вчиться.

На підтвердження моїх слів пролунали потужні акорди піаніно. Я приклав руки ру-пором до вуха Бориса Григоровича:

— Зараз... я... попрошу... і, скористав-шись паузою у музичній фразі, я голосно покликав: — Михайле Володимировичу!

— Спасибі шефам із цирку — допомогти приїхали.

— Що? — відгукнулося зверху.

— Ви з Борю не могли б на півгодинки перерватись?

— Для вас — із задоволенням, — люб'яз-но відповів невидимий Михайло Володими-рович. — Ми на завтра заняття перенесемо.

Я подякував. Нагорі закрили кришку пі-аніно. І ми мали можливість дослухати Бо-риса Григоровича та випити до дна, щоб за-кріпити його побажання.

Тут же хтось запропонував потанцювати. Танго у гостей ще так-сяк виходило. А коли на швидкі речі перейшли, з незвички спот-кнулися стали. Майже всі. І тільки Борис Григорович впевнено вів партнершу. Йому все було байдуже. Він спокійно, не пору-шуючи малюнка танцю, обминав покороб-лені паркетки. А ті, що все-таки вилітали з-під його ніг, надавали танцю неповтор-ного шик, тому що гепалися на підлогу у такт-музиці.

Було від душі жаль з ним розставатися, коли Борис Григорович сказав:

— Спасибі. Мені вже час.

Ми випили на брудершафт і розпроща-лися, як близькі друзі. До того ж Борис Григорович пообіцяв зробити гарантійний ремонт. Пообіцяв і поніс у нескінченно складний світ свою чудову посмішку. Посмі-шку начальника будівельного управління, якому за пір року треба здати ще три такі будинки, як наш. І всі з оцінкою «добре».

Аркадій ШИМАНСЬКИЙ.

Нещодавно «Перець» випустив у світ дві серії карикатур на допомогу стінним газетам та «бойовим листкам» колгоспів, радгоспів і відділень «Сільгосптехніки». Вміщуємо добірку малюнків з цих серій.

ЗАБЛУДИВСЯ У БУР'ЯНАХ

— Люди добрі, який це район?..

— От біда! Не встигли ми похмелитися...

Без слів.

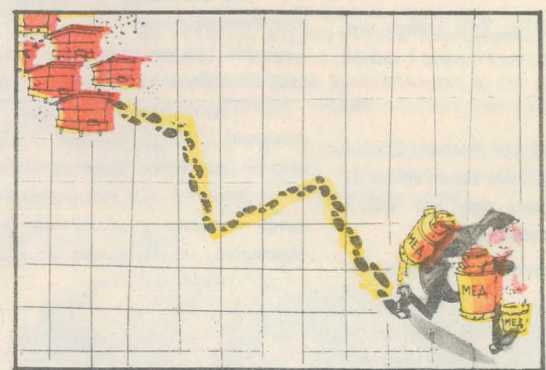
— Покійний мій Карпо був такий тихий, як це радіо. Слова від нього по місяцю, було, не почувш...

— Я тепер у городній бригаді. На помідори мене кинули.

— Я теж включився в боротьбу за економію пального: випалив за місяць 25 коробок сигарет замість тридцяти за нормою.

Крива медоносності в одному колгоспі.

Іздня я недоволю у Заплази, що на Одещині, до тітки гостювати. Тільки-но роздає гостинці, як один родич каже:

— А у нас на станції скарб зарило!

— Не може бути, — махнув я рукою.

— «Не може бути, не може бути»... — зневажливо скривився родич. — А що ж по-твоєму, ось уже два роки у нас шукають! Начальник районного вузла зв'язу Василь Митрофанович Осипенко вже збився з ніг із своєю пошуковою групою...

— І зовсім не скарб вони шукають, а листа, — втрутилася у розмову тітка. — Це позаторік загубили, а адресат вимагає...

— Якого там листа! — обурився дядько. — Підшукують новий штат для нашої пошти. Бо теперішній боїться працювати в таких умовах. Приміщення ось-ось розвалиться. Чув я, правда, наче збираються будувати нове. Вже й кошторис є. От лише почати ніяк не можуть...

— І все через оті пошуки, — вставив словечко дядьків зять. — Через скарб... — уточнила тітка.

— І зовсім не через скарб, а через телеграму!

Одне слово, тут зчинився такий галас, що, врешті-решт, вирішили про все розпитати у членів пошукової групи. Знайшли їх, зморених, біля станції і відразу поставили питання рубя:

— Що шукаєте?

— Та підходяще місце для нової пошти, — відповідають.

— А як по-чесному?

— Місце... Самі ж бачите, що пошта не сьогодні-завтра розвалиться, — знову відповідають шукачі.

Ну, тут, звичайно, усі й повірили. А я — ні. Щось не віриться, щоб відповідальні працівники більше двох років шукали місце для пошти. Тут явно якимсь скарбом пахне...

С. ЦЮРИЦЬ.

Одеська область.

КОЛИ ДРУЖИНІ П'ЯТДЕСЯТ

ЖАРТ

— Завтра в тебе ювілей — Досить «кругла» дата. Що б хотіла, жінко, ти В подарунок мати?

— Якщо хочеш, любий мій, Справді добрим бути, Постарайся ювілей «Круглий» той забути.

Микола ДМИТРИЄВ.

Вісмі з того екіму

ЖІНКИ СИЛЬНІШАЮТЬ!

Хоча медичними дослідженнями це ще не підтверджено, домашні господарки у ФРН на підставі власних спостережень запевняють, що їхня фізична сила за ос-

танні чотири роки збільшилася утричі. Доказ: якщо чотири роки тому продовольчі товари, закуплені на суму вісімдесят марок, повинні були нести три чоловіки, то тепер їх може принести додому лише одна жінка.

ШКОЛА СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

У французькому портовому місті Марселі поліція ви-

явила спецшколу, не зареєстровану в органах народної освіти: одне подружжя заснувало школу злодіїв, де дітей учили мистецтва залазити в чужі кишені.

РІЗНИЦЯ

Брошура міністерства фінансів Італії про порядок визначення суми податку закінчується таким пристрас-

ним напученням до платників податків: «Пам'ятайте, ніщо так не відрізняє людину від тварини, як заповнення податкової декларації».

НА ПОЛІ — ТІЛЬКИ ВОРОТАРІ

В англійському місті Ньюкаслі зустрілися на футбольному полі команда «Уокер Паріш» і команда міністерства охорони здоров'я. Уокерці вели 3:0, коли раптом спалахнула бійка. В ній узяли участь всі гравці, крім воротарів, які не наважилися залишити свої ворота.

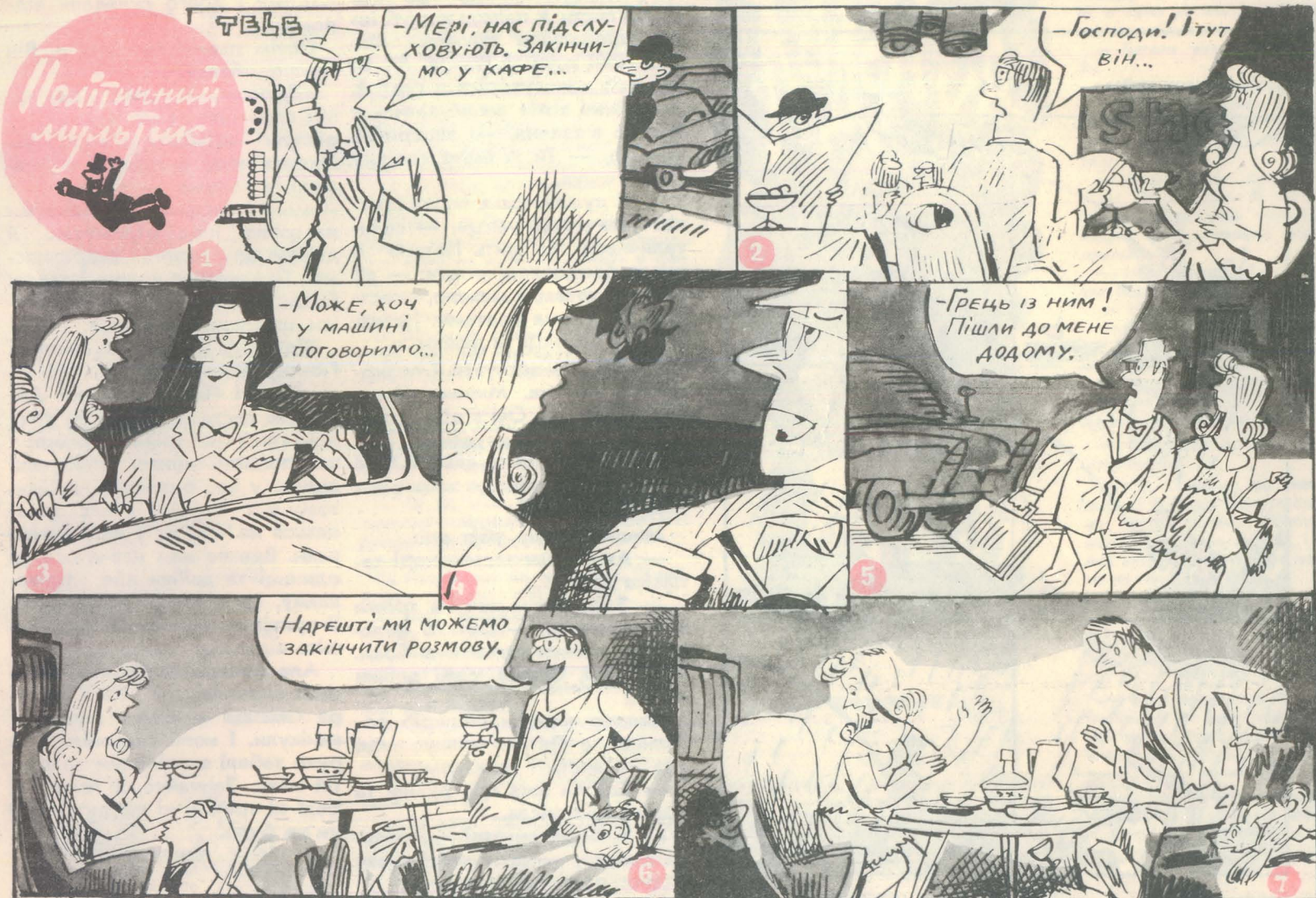
Суддя Джон Ештон вивіз з поля всіх забіяк. На полі лишилися тільки воротарі.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У США в широких масштабах практикується підслушування телефонних розмов та стеження за «неблагонадійними».

(З газети).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«НАВЧАЙТЕСЬ НА ОДИНИЦІ»

ОПОВІДАННЯ-БУВАЛЬЩИНА

...У дворі Мишко ледве не збив Петько, який невідомо звідки з'явився. Він завжди, той Петько, з'являвся невідомо звідки.

— Чув? — закричав він. — Листи із НДР прийшли!

— Які листи? — переполошився Мишко.

— Зрозуміло які, від школярів. Таких, як ми третьокласників чи там другокласників, тільки німецьких.

Мишко, як і раніше, нічого не розумів. У Петька була така звичка: бухне прямо в лоб

новиною, а що до чого — догадується сам. Та ще й злиться, коли його не розуміють.

— Ось! — вихопив він конверт і тицьнув його Мишкові під ніс. Але в руки не дав: — Тут марка гарна, ще поцупиш. Слухай.

І він, ніби приспівуючи, став читати:

— «Дорогі друзі! Ми прочитали про ваш Палац піонерів та школярів на Чукотці і хочемо з вами листуватися. Нас у класі дев'ятнадцять душ...»

Тут він перебив сам себе: — І всі дев'ятнадцятеро послали листи в палац, у клуб інтернаціональної дружби. Навіть мені один дістався. А ти не хотів записуватися в гурток.

— Я не хотів записуватися у гурток в'язання, — заперечив Мишко. — Ти ж мене спершу туди тягнув.

— Я думав, що в інших гуртках уже немає місця, — спантелившись на мить Петько й знову продовжив читати: — «Я живу з татом і мамою, сестрою та двома братами. Навчаюся на одиниці та двійки...»

Тут Петько затнувся й позирнув на Мишко. Мишко поглянув на Петька. Очі в обох стали круглими від здивування.

— На одиниці та двійки! Оце так історія... І він ще хоче з нами листуватися!

Мишко відвів убик очі: — Але ж ми також іноді хапаємо двійки...

— Зате потім хоч на трійки виправляємо! — Петько незалежно взявся руками в боки.

— А цей, бачиш, самі двійки хапає!

Мишко мовчки пошкріб потилицю, а Петько глянув ще раз на листа і пробурмотів:

— Хоч би вже про двійки та одиниці не писав...

— А як не писати? — озвався Мишко. — Двієчника зразу видно: помилки, клякси...

— Клякс тут немає. А помилки... — Петько, ворухачи губами, знову перечитав листа, аж до останніх слів: — «Пишіть відповідь швидко! Гюнтер Вольф». Ти глянь, і помилки немає!

— Ану, дай-но я, — Мишко вирвав у Петька листа. — Справді немає. Мабуть, учителька їх виправила.

— Так було б видно, що виправила!

— Значить, переписав начисто. Ну, що — будемо відповідати цьому Гюнтеру Вольфу, двієчнику?

— Звичайно, будемо! З двієчником легше листуватися: якщо ми помилку наробимо, він не помітить.

Так і вирішили. Вони пішли додому і довго складали відповідь...

Потім перечитали листа. Він їм сподобався.

«Дорогий Гюнтер Вольф! Ми отримали твого листа і вирішили написати відповідь. Петько живе з татом і з мамою, а Мишко — з татом, з мамою і сестрою. Вчимося ми на трійки, іноді отримуємо й двійки, але потім їх виправляємо. Ти навчайся краще і також будеш отримувати трійки. Пиши швидше відповідь».

Відповідь надійшла швидко. Гюнтер Вольф писав:

«Дорогі Петю й Мишо! Дякую за листа. Тільки я не хочу навчатися на трійки. Трійка у нас погана оцінка. Найкращі оцінки у нас одиниці й двійки, тому що оцінки у нас ставляться не так, як у вас, а навпаки. Бажаю вам навчатися на одиниці та двійки або, по-вашому, на п'ятірки й четвертки. З привітом, Гюнтер Вольф. Пишіть відповідь швидко!»

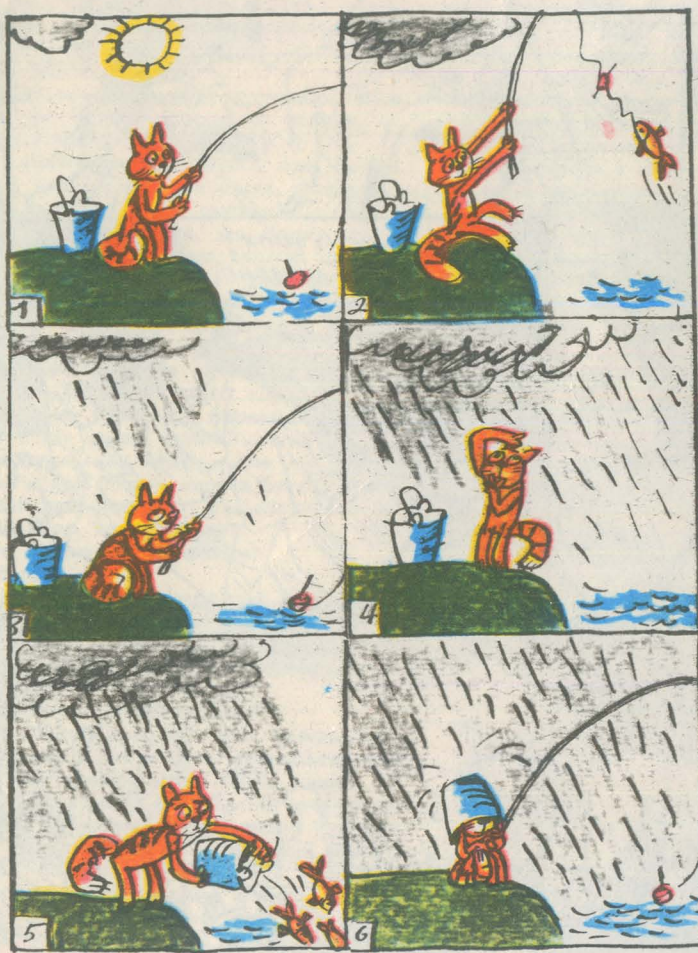
Але Мишко та Петько написали відповідь аж через півтора місяця — коли почалися канікули. І коли отримали на руки табелі з оцінками за третій клас. Звичайно, в тому табелі ні трійок, ні жодної двійки не було.

Евген НАУМОВ.

м. Анадир
Магаданської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У СТАНІ НЕВАГОМОСТІ

ГУМОРЕСКА

Ні, на космічних кораблях я не літав. І в морські глибини не опускався. А ось у стані невагомості був. І скажу вам, що відчуття це надто-таки неприємне. Трагедія в тому, що ти сам навіть не помічаєш, коли з тобою це станеться.

Добре пам'ятаю, що твердо ступав по землі, їв, пив, працював, утомлювався. Часом до того, що ледве ноги волочив. На стілець сяду — скрипить. На ліжко упаду — аж прогинається. Знаючи, вага є. Та ще й добряча, майже вісімдесят кілограмів. Виходить, ти, як всі, нормальна людина.

І ось тобі — раптом невагомість. Абсолютна. І дізнаюся я про цей феномен не сам, а від своїх близьких. Сказати б, від рідних уже. Бо саме від жінчини матері я й довідався, що зі мною сталося. А мати у моєї дружинки рідна.

Власне, почалося все не з моїх особистих кілограмів, а з якогось там, пробачте, задрипаного кошука. Тепер же всі ніби звикли на тих кожушках. Як ото жінки на отих перуках, що їх дехто жартома називає «парніками». Ну, як я згодом зрозумів, моя молода дружина — не виняток.

Але про кожушок. Яюсь повернувся я з роботи, швиденько руки помив та й до столу. Бо дуже таки зголоднів. А тут Світлана, як ранкове сонце, так і сяйнула до мене ласкавою посмішкою:

— Вітій! Похвалюся — упадеш. Уяви, зустріла сьогодні Майю Балабуху, одразу не впізнала навіть. Вона в такому кожусі, в такому кожусі, що здуріти можна... Питаю її: «Де взяла?» Каже: «Чоловік дістав». Ти мені такий дістанеш, Вітій?

Запитання було таким несподіваним, що мене ніби хто по голові обухом огрів. Я навіть не розібрав, які вона мені страви подала. А тут, як на зло, саме мати Світлани була в нас.

«Кожушок, кожушок...» — метелилися у мене в голові. — Де ж його купити та й за які гроші? Це ж десь хіба на руках, у перекупки. А та ціну таку заламає... Кожушок. А бодай би та Майя Балабуха тріснула разом зі своїм кожушком!

— Так де ж?... Хіба це так просто! — промимрив я Світлані і вийшов із сигаретою на кухню. Смокуху, затягаюся, а самому так ніяково. Аж чую шепіт Надії Гаврилівни, матері Світланиної:

— Доно моя, доно! Не те тобі щастя здобалося, ехе-хе! Скажу тобі з материнською щирістю гіркою: помітила я, доно, що нічого він у тебе не важить. Так собі — пух-перо та й годі.

Заснув я у великій тривозі. Всю ніч верзлося, ніби я — звичайнісінька пір'їнка, всі на мене дмухають, а я літаю і ніяк на землю не можу впасти.

Назавтра прокинувся з мокрим чубом і частим пульсом. На вулиці заплатив дві копійки і звачився.

ка прийшла, кличе на хвилинку вийти. Мене якесь недобре передчуття так і шпигнуло. І справді, чую:

— Хочу попросити вашого зятя, щоб допоміг мому хлопцеві влаштуватися на підготовчі курси до інституту.

— Знайшла до кого звертатися з таким проханням, — ошелешив тестя свою родичку. — В тому ділі, що тебе цікавить, він нуль. Нічогісінько не важить. Промажулися ми.

Хоч і випадково вловив я ту розмову, а так вона мене вразила, що вийшов з квартири і відчуваю, що ледь землі торкаюся. Ось-ось підхопить мене вітер і понесе, як тополиний пух.

Від того дня відчуття невагомості вже не покидало мене. І не тільки моральне, а й фізичне. У троллейбус заходжу, то обов'язково тримаюся за

спинку сидіння, на стілець сідаю на роботі — що-небудь важке на коліна кладу. Помічаю, що всі на мене дивляться, як на хворого. Світлана, Надія Гаврилівна — теща, Степан Лаврінович — тестя.

Я не витримав, пішов до лікаря. До терапевта. — Я нормальний, як по-вашому? — питаю.

А той відступив, подивився на мене пильно і, відхиливши двері у коридор, де черга людей, і собі запитую:

— А, власне, на що ви скажете?

— Мої домашні твердять, що я ваги не маю, — пояснює лікар.

— Ви, голубчику, заспокойтеся, — доторкнувся до мене лікар і боязко погладив, — я вам дам папірець, і ви підете з ним до іншого лікаря. А вага буде, голубчику. Ви свою вагу повернете. Ви...

На вулиці я прочитав папірець і побачив, що він до невропатолога.

«Краще було б одразу в психіатричну лікарню, — подумав я. — Ні, треба кріпитися».

Своїм горем я поділився з давнім товаришем по інституту. Він працює на рибкомбінаті. Самовпевнений, задоволений, червонопікий.

— Дурню! — випалив мені товариш, поплескуючи по плечу. — Ти працюєш на заводі залізобетонних конструкцій?

— Так, — підтвердив я. — А хіба це має якийсь вплив на мою вагу?

— Великий, — пояснив товариш з рибкомбінату, — раджу тобі негайно поміняти роботу. — І він дав мені чимало цінних порад.

Через тиждень я працював на овочевій базі. Правда, не інженером. І часом доводиться важкувато. Бо доки розфасуєш різні там цитрусові, ананаси чи фініки, доки грибочки та помідори свіженькі зимою розподілиш, а ще ж обдзвонити

треба, кого слід. Та й людей біля мене — он скільки вертяться...

І вже я для всіх — Віталій Олександрович. Навіть для своїх домашніх. І вже Світлана моя «парник» на голові завела, у кожушку модному ходить. Навіть коли й не дуже холодно. А Надія Гаврилівна, теща, як тільки з нею хто здивається та про мене мову заведе, то не нахвалиться:

— Нічого тут дивного. У нашого Віталія Олександаровича становище! Вважаєте, кожне його слово багато важить...

І правда. Тепер піді мною стілець скрипить, і матрац вгинається, і землі тяжіння відчуваю. Тільки аночі приверзеться той період, коли я був у стані невагомості. Проснуся — аж чуб мокрий. Неприємно все ж, коли ти нічого не важиш.

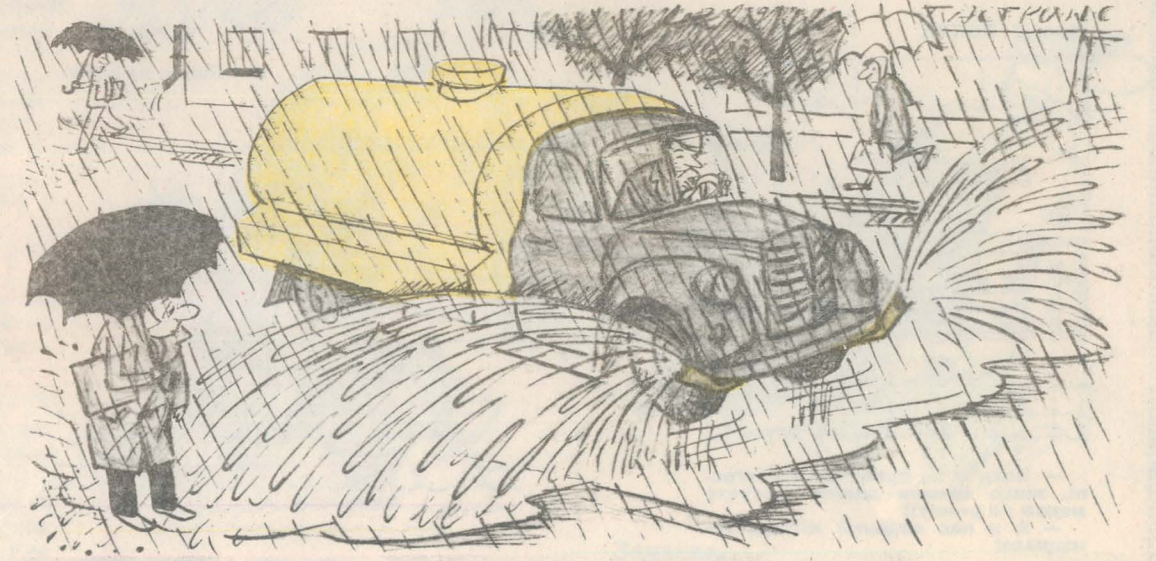
Іван СОТНИЧУК.

Мал. С. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

КОРЧ НА СТЕЖЦІ

БАЙКА

Лежав на стежці невеликий корч.
І корч не корч — струхлявіле поліно.
Павло спитнувся об нього й сторч
В бур'ян завалився. Забив коліно,
Подряпав лоба, губу прикусив.
Устав, почувався, на траву присів.
— От гемонська личина,
І як не бачив я, спілпач?
Корча у руки взяв: — Ми зробим так...
Пощупав, подивився коса.
І що, закинув геть? Ні, ні —
Поклав назад: — Чого робити це мені?
Лежи, ще, може, хтось розквасить носа.
Обтріпався і пішов. Мовби нічого
І не зробив лихого.

На стежці корч — дрібниця.
Трухлявий, як душа в Павла.
Нема і крихти в ній добра й тепла,
Лиш зле й лихе струмиться.

Петро СЛІПЧУК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Поясни нам, будь ласка, живемо ми на світі чи не живемо? З одного боку, коли мислити логічно, ми справді існуємо як об'єктивна реальність, а з іншого... Втім, давай про все по порядку.
На початку року обласне статистичне управління, як і годиться, подало до облвиконкому зведення про кількість населення в містах і селах області і вказало, що в нашому районі Петровому проживає 5900 чоловік. Виходячи з цієї цифри, виконком оперативного скоротив посаду заступника голови селищної Ради та й усієї Фонди і ліміти відповідно розподілив. Проте за господарськими книгами нас на території Петрівської селищної Ради проживає понад вісім тисяч чоловік.
Представник селищної Ради звернувся у районне статуправління.
— Все гаразд, — заспокоїв його начальник тов. Запек, — вас, жителів, у натурі вісім тисяч з гаком.
Представник поїхав іще в облвиконком, інструктор облвиконкому тов. Голубовський подзвонив в облстатуправління.
— Ось, прийшли до мене і кажуть, ніби їх в натурі вісім тисяч з гаком.
— А нам віатура ні до чого, — відповіло статуправління. — У нас є своя теорія і кіль-

кості населення ми визначаємо не за книгами, а за розрахунками.
Усе ж такі статистики змушені були вибірково перевірити правильність своїх підрахунків. Присіпчиво перевірили. Мало не кожного жителя обмацували, певно, щоб переконатися, чи не манекени їм підсовують. Проте навіть вибіркова перевірка показала, що нас таки не 5900.
Селищна Рада знову звернулася в облвиконком з уточненими даними.
— Некай статуправління змінить своє перше зведення, — відповіли там.
— Не будемо нічого міняти, — не погоджується облстатуправління. — Може, ми й помилилися трохи, але в нас інструкція, за якою живі душі ми повинні підраховувати тільки за відповідними формулами. Некай почекають до нового перепису населення.
От і виходить, що наяву ми ніби є, а за даними статуправління майже двох тисяч із нас на білому світі нема.
Кажуть, Перче, що статистика знає все. Може, вона знає, як вибратися з цього бюрократичного кола?

В. ГРИГОР'ЄВ.
Кіровоградська область.

ТАЛАНОВІТИ ВУХА

БАЙКА

Вступали в студію при цирку
Три Осли —
І всі за конкурсом пройшли,
Без всяких труднощів.
А от
Один-єдиний Бегемот,
Як не старався — не пройшов.
Яких потому в лісі не було розмов!
— В Ослів — протекція...
— Ослівська
Із кимось, видно, там знайомі близько...
— Не обійшлося, либонь, без хабарів...
— На Віслюках добряче руки хтось нагрів...
Почув те Лось,
Потилицю почував:
— Базікать, бачу, вам ото охота!
Одне — Осла тягнуть за вуха,
А зовсім інше — Бегемота...

Валентин КИРИЛЕНКО.

КНИГА КНИГОЮ...

— Утікаймо! — журавлиці
Крикнув журавлисько, —
Утікаймо! Подивися,
Вже мисливець близько!
— Заспокойся, мій герою,
Не бувай лиху:
Ми ж записані з тобою
У Червону книгу!
Журавель на журавлицю
Подивився косо:
— Що та книга, як мисливець
Із червоним носом?
Борис МИРОНЕНКО.

Без слів.

Отсканировал reductorer
для rutracker.org

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ

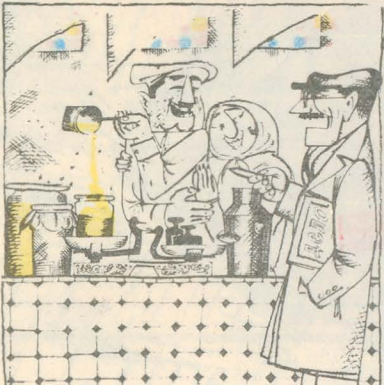
— Обважуй, обважуй — під-
дожди, прийдеш ти до мене на
ринку!

Мал. Д. ЕРІСТАВІ

Винозаври.

Мал. Д. ЛОЛУА

— Коли ж ви працюєте в колгос-
пі, якщо цілими днями торгуєте
медом на ринку!
— А в нас медовий місяць, ге-
нацвале!

БПЗБЗП

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ

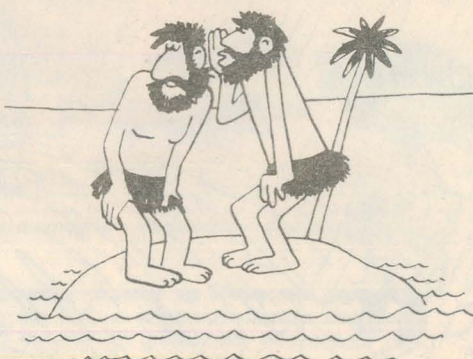
— У мене сьогодні гостюватиме найліпший
мій приятель, так ви вже дайте, будь ласка,
вино окремо, а воду — окремо.

Мал. Е. МАКАШВІЛІ

Перейшли на дісту.

Мал. Н. КЕЛЕХСАШВІЛІ

Без слів.

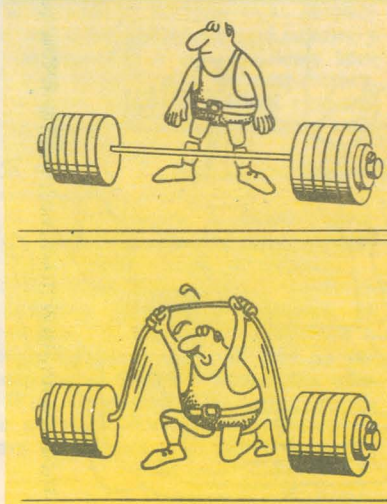
Сьогодні в мене гостює
грузинський побратим
«НІАНГ»
(«Крокодил»).

Мал. М. АВАШЦІЗЕ

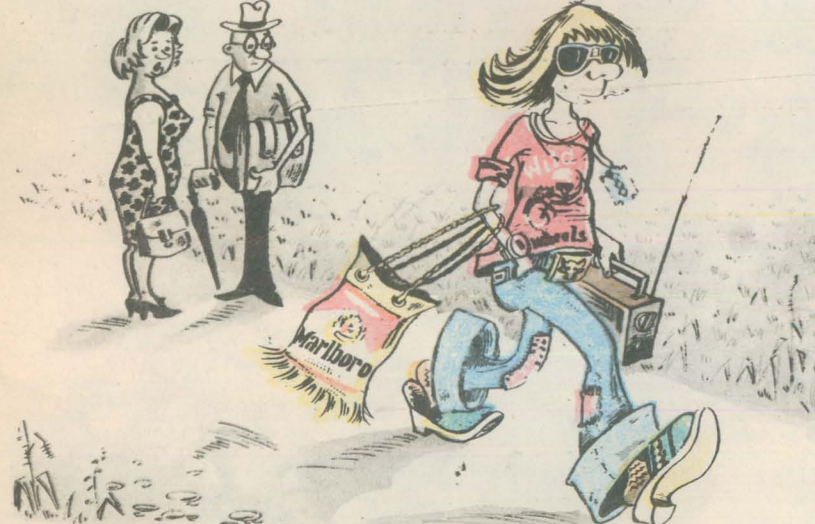
— Дивуюсь я: на твоїх
лекціях сплять навіть дорос-
лі лоботряси, а вдома дити-
ну не можеш приспати.

Мал. Р. ДЖАШІ

Без слів.

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Яка сірість!

ПЕРЦЕВІ
ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Синя грива зав'язує» —
так називався фейлетон, опу-
блікований у «Перці» № 5, в
якому писалося про незадовіль-
ний стан охорони соціалістич-
ної власності на підприємствах
цукрової, молочної, харчової
промисловості Хмельницької
області.

Перший заступник прокуро-
ра Хмельницької області тов.
В. Н. Педун повідомив редакції,
що органами прокуратури
Хмельницької області проведено
перевірку стану виконання за-
кону про охорону соціалістич-
ної власності на підприємствах,
вказаних у фейлетоні. При пе-
ревірці було встановлено, що
факти, викладені у фейлетоні,
дійсно мали місце.

По результатах перевірки по-
дано доповідні записки у радян-
ські органи. Ряд осіб, що вчинили
крадіжки, притягнуто до кри-
мінальної, матеріальної та ад-
міністративної відповідальності.
Подібних заходів вжили та-
кож прокурори Городоцького,
Полонського, Славутського і
Летичівського районів.

★ Працівники Ставищенської
ремонтно-будівельної дільниці,
згідно договору № 62 взяли на
виконання криницю у селі Ви-
нарівці (Київщина), за що вима-
гали сплатити 634 крб.

Мешканці села сплатили їм
634 крб. І хоча з того часу ми-
нуло вже 2 роки, криниця як не
було, так і немає досі. Про це
повідомлялося у замітці «Загад-

нове зникнення» (журнал № 6
за 1978 рік).

Як повідомив голова викон-
кому Ставищенської райради
тов. В. І. Ратушняк, ніякої крини-
ці вже викопано і договірні зо-
бов'язання рембуддільниці ви-
конано.

★ У тому ж номері журналу
було вміщено листа про те, що
Білгород-Дністровський лам-
повий завод випускає браковані
млинки для розмелювання пер-
цю.

Головний інженер Одеського
облмисцевпрому тов. Ю. Ф. Ма-
каров повідомив редакції, що
листа цього було обговорено в
правлінні на нараді інженерно-
технічних працівників разом з
керівництвом Білгород-Дніст-
ровського лампового заводу.

Критику журналу визнано вір-
ною. Випуск бракованих млин-
ків припинено. Нині технологія
та оснащення млиників перероб-
ляються.

★ Про те, що завідувачий мо-
лочно-товарною фермою колгос-
пу ім. Ілліча (село Оленківка
Київської області) Ридван М. І.
роботу занедавав, у робочий час
пиячка, ображав колгоспників,
— писалося в одному з листів
до редакції.

Як повідомив начальник Бо-
гуславського управління сільсь-
кого господарства тов. П. Пет-
ронівський, при перевірці фак-
ти підтвердилися.
За систематичну пиякту та
запусканість роботи на фермі
Ридвана М. І. з роботи знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 16 (1034) Виходить двічі на місяць.
(на українському мові)

Здано до набору 17.07. 1978 р. Підписано до друку 07. 08. 78. БФ 12456. Формат видання
70×108/8. Обсяг друку. Умовно-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03563. Тираж 3.300.000.

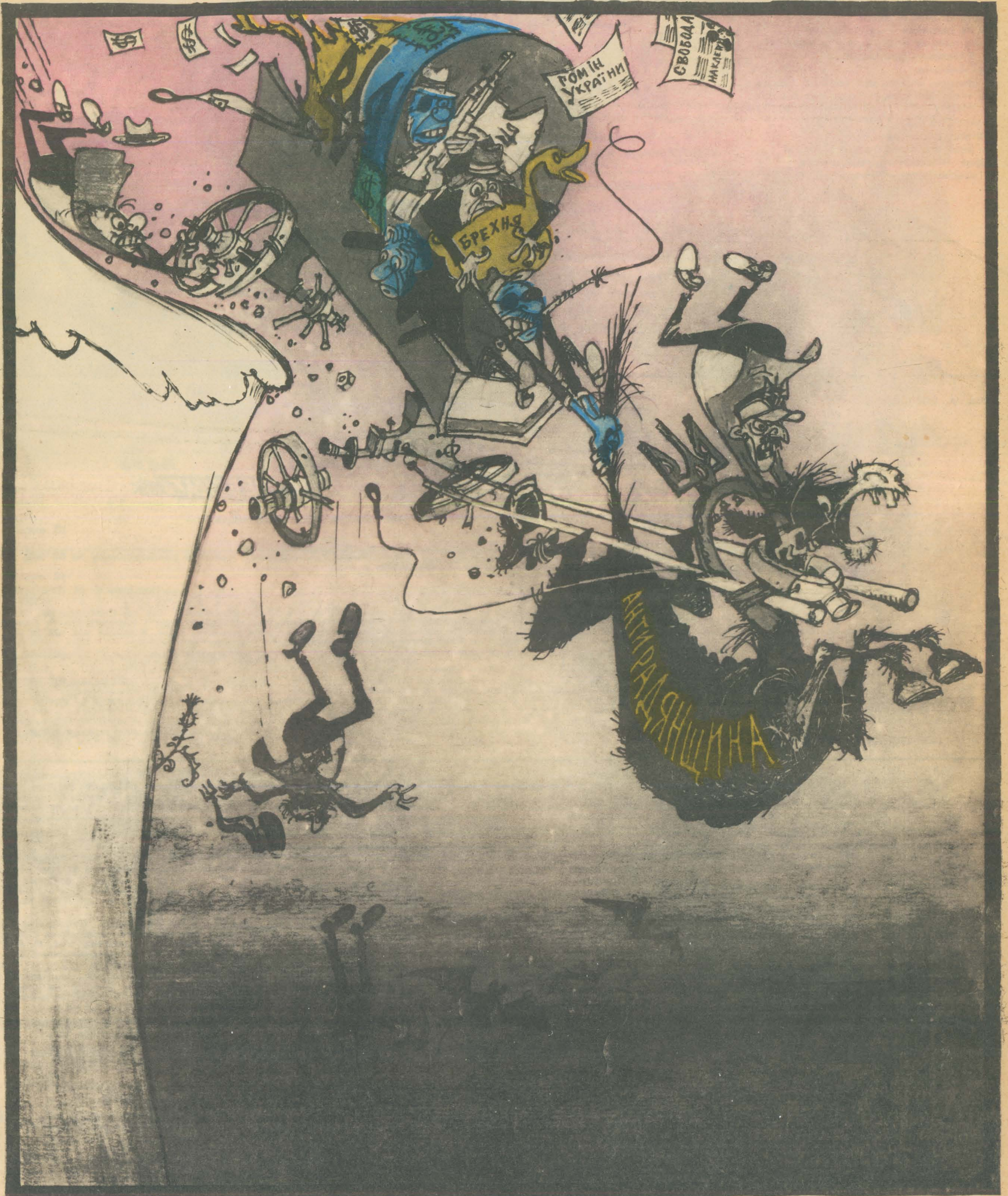
© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

У «самостійній дірці» українських націоналістів запанував чорний чорний настрій. Погані в них діла. Прямо скажемо — швах діла! Про це все частіше й частіше пишуть їхні газети й журнали. Нещодавно журнал «Наш голос», що видається у США, сумним-сумним голосом мусив сказати своїм читачам, що антирадянські націоналістичні угруповання «за-страшуючим темпом котяться у провалля».

Ну що ж — скатертю їм дорога!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ті, що вийшли з мороку, в морок і відійдуть.

(Ярослав ГАЛАН. «Гонитва за смертю»).

Отсканировал reduktor
для rutracker.org